

[Ministeren for kulturelle anliggender]

tendens, har at gøre med, at vi vedvarende bestræber os på at forbedre de tilbud, vi giver, som en afbalancering i forhold til det, fru Ingerlise Koefoed kalde det rene tidsfordriv, det af reklamen oppiskede pseudobehov for trivielle begivenheder.

Fru Annelise Gotfredsen rettede et direkte spørgsmål til mig i forbindelse med et citat fra rapportens side 101, som vedrørte vilkår i idrætsforeningerne.

Jeg må først sige til fru Annelise Gotfredsen, at jeg ikke alment kan være enig med rapporten i, at vore idrætsklubber, taget som helhed, er udemokratiske. Det er jeg aldeles uenig i. Men jeg synes for så vidt, at fru Annelise Gotfredsen peger på et problem, der er ganske væsentligt, og som jeg tror idrætsklubberne vil være interesseret i at overveje. Blot mener jeg, at fortolkningen må være den modsatte af fru Annelise Gotfredsens. Jeg tror, at idrætsklubberne med fordel kunne være opmærksomme på, om en del af frafaldet af de store børn fra klubbernes virksomhed kunne hænge sammen med, at disse netop har for ringe indflydelse på det, der foregår, og jeg tror, at klubberne ville være tjent med at se med disse øjne på det frafald, som alle erkender er uønsket.

Til hr. Poulsgaard blot en enkelt bemærkning. Hr. Wilhjelm har jo allerede understreget det forhold, at hr. Poulsgaard abonnerer på et tidsskrift, men ikke er helt klar over, hvad dets titel er. Jeg ved ikke, om det er ud fra personlig erfaring, hr. Poulsgaard taler, når han hævder, at børn slæber tunge bøger hjem uden at ville læse dem. Jeg har meget svært ved at forestille mig, at såvel børn som voksne skulle gide påtage sig det slæb, det er at bære tunge bøger hjem fra biblioteket, hvis ikke det netop er, fordi de har lyst til at læse dem.

Jeg synes, at der bredt set i de forskellige indlæg har været udtrykt en positiv holdning, som jeg har været glad for, til de fremskridt med hensyn til kulturtilbud til børn, som det har været muligt for os at gøre. Selv hr. Wilhjelm erklærede, om end nølende, at det, han kalder små forbedringer, er sket. Jeg ville også nok være blevet overrasket, hvis hr. Wilhjelm fra denne talerstol havde erklæret sig rigtig tilfreds med en positiv udvikling, som er sat i gang af en socialdemokratisk regering, men jeg tror, at hr. Wilhjelm og jeg er enige om, at vi dog i hvert fald er på vej i

en rigtig retning, og vi kan så måske sammen beklage, at vi ikke kan gå lige så hurtigt, som vi gerne ville.

Til slut skal jeg blot til hr. Mølgaard sige om spørgsmålet om omprioriteringer – og det skal være min sidste bemærkning – at der foregår jo fortløbende i kulturministeriet overvejelser over, hvorvidt vore prioriteringer er rigtige, og herunder sker der stadige omprioriteringer. Det er da givet, at de bemærkninger, som er faldet under denne debat, også vil blive taget frem og drøftet i kulturministeriet med henblik på, om der er nogle af disse områder, vi kan tilgodese ved omprioriteringer. Men jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at rammen, inden for hvilken vi kan foretage omprioriteringer, er uhyre beskedent, da det som bekendt er således, at langt den største del af de midler, vi råder over til kulturformål, er bundet til vore store institutioner. Dette være sagt til de forskellige ordførere, som har peget på, at der er områder, man ønsker stærkere støttet eller højere prioriteret.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil også gerne takke for debatten, som jeg synes på mange måder har været meget positiv og meget spændende at lytte til. Det er klart, at der også er kommet nogle indvendinger og nogle angreb på børnekulturpolitikken, men ikke andre, end man på forhånd havde ventet og vel næsten var blevet skuffet over ikke at høre, selv om det vel nok var på tide, at nogle overvejede, om man altid behøver at sige det samme med næsten de samme ord.

Vedrørende ministerens første indlæg vil jeg sige – jeg kan jo desværre ikke nå at komme ind på så mange af punkterne – at f. eks. på idrætsområdet er det rigtigt, at der sker en hel del rundt omkring.

Jeg er helt enig i de ting, hr. Wilhjelm sagde om idrætspolitikken i øvrigt, og jeg vil meget håbe, at man, når man giver tilskud også til de underprivilegerede børns idræt, understreger, at idrætten må udformes sådan, at de børn, der har lidt nederlag mange steder, i skolen, på legepladsen og derhjemme, virkelig får lyst til at benytte de idrætstilbud, der nu læves for dem – og for andre børn selvfølgelig. Det har jo vist sig, at de børn, der har lidt mange nederlag andre steder,